

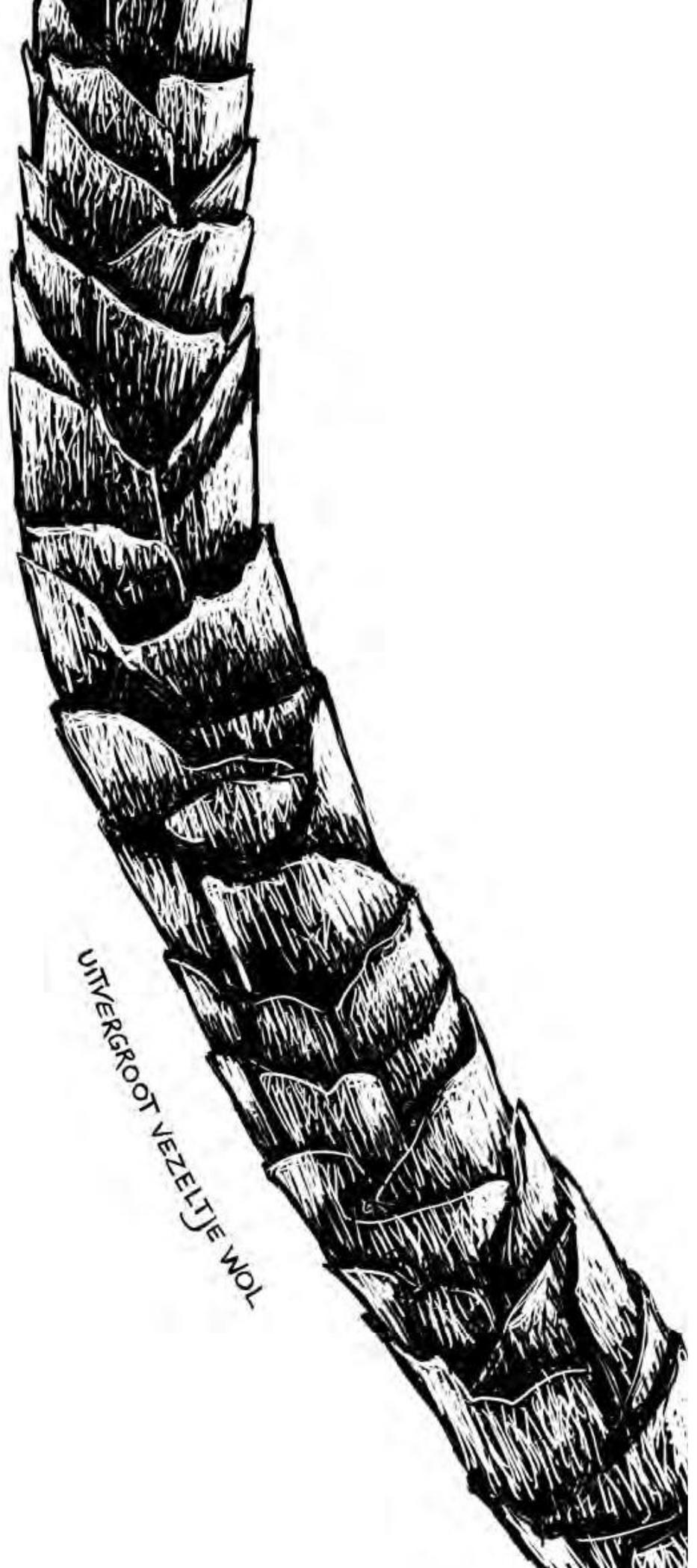
Joke van Leeuwen

Dát bedoel ik, zei de zalm

Kinderboek voor de maand
van de filosofie 2023

maand
van de
filosofie

UITVERGROOT VEZELTJE WOL

De wind en het pluisje

Op een dag trok de westenwind een pluisje van een dure trui en speelde ermee.

Het pluisje was van wol die niet kriebelde, mooie wol van geduldige schapen, geduldige schapen uit een groot land, een groot land in een ver werelddeel, een ver werelddeel op de blauwe aardbol, de blauwe aardbol in het gigantische melkwegstelsel, het gigantische melkwegstelsel in het oneindige heelal.

Zo'n pluisje dus.

Het had echte schubben, maar dat kon je met mensenogen niet zien.

Er is zoveel wat je met mensenogen niet kunt zien.

‘Breng me terug naar mijn trui!’ riep het pluisje tegen de wind.

‘Dat zal niet gaan zolang ik westenwind ben,’ woei de wind. ‘En we spelen nu toch leuk?’

‘We spelen helemaal niet leuk, wind. Jij speelt met mij, ik niet met jou.’

‘Dat komt omdat jij zo’n klein, pietluttig, fluttig, niksig, onooglijk pluisje bent,’ zei de wind, ‘terwijl ik, westenwind zijnde, op mijn stevigste momenten in staat ben bomen om te duwen, dakpannen weg te laten vliegen en schepen te laten vergaan.’

‘Je bent een blaaskaak, wind.’

‘Het is macht, pluisje, en macht is lekker. Jij kent dat niet. Wat ken je wel?’

‘Warmte,’ zei het pluisje. ‘De dieren die mens heten vinden dat prettig. Mijn schubben houden warmte vast.’

‘Kan wel zijn,’ zei de wind, ‘maar een heleboel van die menswezens vinden mij ook prettig, hoor. Ik heb hoofdharen gesproken die zeiden: ‘O wind, waai door ons heen, speel met ons, heerlijk, hmmm.’

‘Maar dan woei je niet keihard?’

‘Nee, dan woei ik zoals nu.’

De wind woei rustig, hij gedroeg zich als een

briesje. Hij woei over de huizen van een stad vol mensen en honden en katten. Er woonden daar trouwens ook ontelbaar veel bacteriën, maar de mensen konden die niet zien.

‘Ik wil terug naar waar ik bij hoorde,’ zei het pluisje.

‘Denk je dat ze je daar missen?’ schamperde de wind. ‘Ze hebben misschien niet eens gemerkt dat je er niet meer bent.’

‘Hou toch op, wind. Jij weet niet wat het is om ergens vandaan te komen. De ene keer kom je uit het westen, de andere keer uit het noorden of het zuiden of het oosten. Wat weet jij er helemaal van?’

De wind kreeg zin om te gaan liggen. Even verderop, waar de heuvels begroeid waren met gras en met planten die de mensen onkruid noemen, voelde het pluisje dat het aan het zakken was en ergens zou gaan landen. Misschien viel het in het water. Of in een bord eten. Of boven op een koe. Of misschien op een andere trui die even warm was als de trui waar het vandaan was gekomen.

Het pluisje en de beker

De wind legde het pluisje bij de ingang van een grot. Tenminste, het leek op een grot, maar het was een oor van een mens. Toen het pluisje nog bij de trui hoorde, passeerde het tweemaal op een dag zo'n oor, bij het aantrekken en het uittrekken.

Dit oor hoorde bij een kampioen die met twee handen een grote zware beker boven haar hoofd stond vast te houden. Ze voelde wel dat haar ene oor kriebelde, maar ze had geen hand vrij om daar iets aan te doen. Ze was namelijk volop bezig met haar gloriemoment. Een menigte mensen klapte voor haar en fotografen maakten foto's. Ze moest als een winnaar blijven lachen en de beker stevig boven haar hoofd blijven vasthouden.

'Sorry,' fluisterde het pluisje voor de grot van

haar ene oor. 'Ik kan er niks aan doen. Ik ben hier neergelegd door de wind.'

'Scheer je weg,' siste de kampioen terwijl ze bleef lachen, 'je jeukt.'

‘Waar was je trouwens ’t beste in?’ vroeg het pluisje.

Daar wilde de kampioen wel antwoord op geven. Ook een pluisje van niks mocht weten hoe goed, om niet te zeggen hoe helemaal-beter-dan-alle-anderen ze was.

‘Ik ben wereldkampioen heuvelrollen geworden,’ zei ze. ‘Niemand op de hele wereld kan zo snel van een heuvel rollen als ik.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Omdat ik heb gewonnen.’

‘Toch niet van iedereen?’ zei het pluisje. ‘Ik heb de mens van wie mijn trui was een keer horen zeggen dat er ongeveer acht miljard exemplaren van zijn soort bestaan. Acht miljard mensen. Hoe kun je nou weten dat je sneller bent dan al die anderen? Misschien is er ergens iemand die veel sneller van een heuvel af kan rollen, maar niet wist dat er een wedstrijd was. Dat kan toch?’

‘Ga weg, je verpest mijn gloriemoment en je jeukt steeds erger.’

De kampioen hield het niet meer. Ze dacht: als ik snel met mijn ene hand in mijn ene oor peur, dan houdt de jeuk wel op. En ik kan die beker

vast wel gauwgauw met alleen mijn andere hand boven mijn hoofd houden. Als ik heel snel van een heuvel af kan rollen, kan ik vast ook heel snel even iets aan die jeuk doen.

En dat deed ze. Haar ene hand liet de beker los en met haar wijsvinger peurde ze in haar oor. Het pluisje zweefde weg, naar het gras aan haar voeten.

Maar omdat haar wereldkampioensbeker zwaarder was dan een landskampioensbeker of een clubkampioensbeker, kon die andere hand hem niet meer houden, zelfs niet heel even. De beker zakte scheef, tegen het hoofd van de kampioen aan, en tolde daarna weg, de heuvel af, sneller dan zijzelf naar beneden was gerold. Onder aan de heuvel had die zo'n vaart gekregen dat-ie nog een heel eind doorrolde en daarbij de stelen van bloemen knakte en twee slakken de grond in duwde.

Uiteindelijk tuimelde de beker een rivier in en zonk naar de bodem.

De kampioen was omgevallen. Ze krabbelde weer overeind. Samen met de fotografen en alle mensen die bij de uitreiking waren, rende ze de heuvel af om de kampioensbeker te zoeken. Ze vonden lege drankblikjes, wc-papier, geknakte bloemen, geplette slakken en een briefje met 'Ik hou van jou' erop. Maar de kampioensbeker vonden ze nergens meer.

